

Un altre títol per al Club Patinatge Olot | Aquest club ha aconseguit el seu tretzè títol mundial i amb una nota extraordinària, omplint el marcador amb quatre deus per la coreografia «Trampa mortal», amb una execució gairebé perfecta. És just constatar l'esforç de tot un equip de joves que, traient temps d'on poden, s'esforcen i aconsegueixen aquests reconeixements.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Coses d'Església | Que hi ha aspectes de l'Església que pengen d'un fil i d'altres que estan pengim-penjam no és cap secret. Però això no s'ha d'agafar (almenys no pas sempre) en un sentit pejoratiu. Per exemple, a Cassà de la Selva han despenjat del campanar de l'església de Sant Martí, després de trenta-tres anys, la campana de les hores, fosa el 1644. Des del 1988 no feia bon so, i ara es restaurarà, cosa que provocarà goig als cassanencs i segurament disgust a algun foraster d'aquells que no suporten el soroll de les campanes, però sí el que fan ells mateixos.

El bisbe Francesc, que ja ha complert els setanta-cinc anys (l'edat a partir de la qual els bisbes es poden jubilar, segons el dret canònic), s'afegeix als relleus previstos en altres diòcesis catalanes. De moment, però, el nostre bisbe diu que encara «pot marcar algun gol», mentre el Vaticà no en nomeni el successor. Malauradament, ja no podem saber quina «quiniela» episcopal faria el periodista i mossèn Pere Madrenys, secularitzat però sempre amb una orella (o totes dues) pendent de l'Església i dels seus camins, a vegades més inescrutables que els de Déu. Des del mes d'agost passat, que ens va deixar, segurament ho té més que apamat.

Tancaments | Tot remenant per l'hemeroteca, veig que l'any 2015 la Junta de Govern Local intentava ressuscitar un projecte ja acaronat pel PSC en els anys vuitanta: promoure la ciutat de Girona per optar a ser Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO. Som ja al 2022, i ni el pes històric, monumental i cultural del call jueu, ni la difusió de Girona com a plató d'anuncis i d'escenes fílmiques, ni el reclam com

a ciutat turística n'han evitat la davallada, impensable llavors. Botigues i negocis tancats, obres per fer i desfer... no són precisament el millor reclam per aspirar a aquella cobejada categoria patrimonial. Tanquen els cinemes Albèniz Plaça després de quaranta anys; tanquen editorials de profunda arrel gironina, com Curbet Edicions, i tanca el Museu del Vi. Des de l'any 1977, entre la clientela havia acollit incomptables promocions d'estudiants, que fins i tot s'hi havien endut professors del Col·legi Universitari (ara UdG) a fer-hi classe. En dono fe. Davant d'aquest panorama, aquella eufòria, el «Girona, rai» i els cartells de «No volem pisos turístics» queden molt llunyans. Els gironins, sempre alerta per al negoci, i més ara que la COVID-19 sembla que ens dona una treva, potser podran capgirar la sensació de desgrana que ens aclapara fa tants de mesos.

>> *El viaducte del tren (a la foto, en el seu millor moment anual) continua sent una barrera que parteix Girona.*

Una ciutat neta, polida i ecològica | L'Ajuntament de Girona s'ha decidit a posar una vintena de policies municipals de paisà a vigilar i multar els impresentables que abandonen deixalles i fins i tot mobles fora dels contenidors. És un bon inici, però hi cal un bon final:

que les multes es cobrin i, en el cas que no sigui possible per insolvència o per malabarismes burocràtics per part de l'incívic, que aquest no en surti impune.

Però no tot és negativitat. A Can Gilbert del Pla, l'edifici de cinc plantes Bloc 6x6, fet bàsicament de fusta i dissenyat per l'estudi d'arquitectes gironí Bosch-Capdeferro, ha estat nominat al Premi d'Arquitectura Contemporània de la Unió Europea (Premi Mies van der Rohe 2022), juntament amb l'antiga seu de "la Caixa", al carrer de Santa Clara. Uns quants edificis ruïnosa a terra i una mica de mà ferma per negociar amb Adif els terrenys i espais en desús o en espera d'intervenció acabarien de posar les piles a una ciutat que reclama espais i mobilitat neta. Girona hi té tot el dret. Sempre, és clar, que després es facin els projectes amb el cap i escoltant l'opinió ciutadana.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY**

De cavallets | L'any 2019, l'Ajuntament de Banyoles va comprar l'edifici de Mobles Tarradas. Era el segon edifici que havia acollit una botiga tradicional que adquiriria el consistori en el darrer decenni. Can Tarradas, singular, sobretot, pel seu passatge, va acollir una primera exposició dedicada a «Arquitectes i ciutat: del Pla urbanístic de 1936 a la Banyoles olímpica». Fins al 8 de novembre de l'any passat s'hi va poder admirar «Goita tu, quin ball de passada», que repassava la part de la història de la faràndula banyolina centrada en les figures dels cavallets, el drac i el tabal. L'historiador de l'art Guerau Palmada i l'etnopoeta Àngel Vergés es van encarregar de la recerca i la documentació històrica de la mostra que va dissenyar la dissenyadora gràfica Isabel Oliver. El resultat va ser una petita meravella que reivindicava la tradició centenària del bestiar i la faràndula banyolina. A través de fotografies i documents històrics, vam viatjar pels cavallets dels segles XVIII i XIX fins als de l'any 2009, passant pels antics de 1908, quatre dels quals, restaurats, es van poder veure a l'exposició. El ball de cavallets de la Festa Major, al ritme de «L'airet de ma-